

Een arrest van het gerechtshof te Den Bosch heeft ten aanzien van de verhaalbaarheid van de nakosten roet in het eten gegooid. De geaccepteerde praktijk kan, nu de tuchtrechter het hof volgde, niet worden gehandhaafd. Zijn er alternatieven? Willem Heemskerk wijst op de mogelijkheid van een veroordeling op voorhand in de nakosten.

Willem Heemskerk

advocaat te Den Haag*

Artikel 237 lid 4 Rv bepaalt: ‘De na de uitspraak ontstane kosten worden op verzoek van de partij in het voordeel van wie een kostenveroordeling is uitgesproken, begroot door de rechter die het vonnis heeft gewezen. Deze geeft daarvoor een bevelschrift af. Hiertegen is geen hogere voorziening toegelaten.’

Het gaat hier om de zogeheten ‘nakosten’, de kosten die ná het vonnis en vóór executie worden gemaakt. De kosten die zijn gemaakt tot het vonnis er is, worden geacht uit de

HISTORIE

Artikel 237 lid 4 Rv, in werking getreden op 1 januari 2002, kende sinds 1 januari 1992 – inwerkingtreding Nieuw BW – een vrijwel gelijklopende voorganger in artikel 56 lid 5 (oud) Rv. Voordien, vanaf 1879, was de materie echter geregeld in artikel 615 (oud) Rv, waarin partijen voor een begroting van de nakosten naar de schadestaatprocedure werden verwezen. Spoelder wees er in zijn proefschrift al op dat het niet behoefte te verbazen ‘dat de procureurs het onderling niet wenselijk achtten hiervoor het omslachtige en kostbare staatsproces in beweging te zetten. Zo is het gebruik ontstaan het nasalaris van de procureur op een bepaalde som te fixeren en

Complicerend arrest over verhaalbaarheid van nakosten

Waarom geen veroordeling op

(forfaitaire) proceskostenveroordeling te worden voldaan; de executiekosten kunnen op grond van artikel 3:277 lid 1 BW – bij voorrang – uit de executieopbrengst worden voldaan. De tussengelegen kosten kunnen op basis van een bevelschrift ex artikel 237 lid 4 Rv worden verhaald.

Algemeen wordt overigens aangenomen dat onder deze nakosten in hoofdzaak de kosten van betekening aan de wederpartij en het nasalaris van de procureur vallen.¹ Onder kosten van het nasalaris vallen de kosten van het bestuderen van de uitspraak, de kosten van het informeren van de cliënt omtrent die uitspraak, eventuele (verdere) correspondentie en de kosten van overleg omtrent de incasso van de vordering en/of de proceskostenveroordeling.

deze tezamen met de geliquideerde kosten en de na de uitspraak gemaakte verschotten aan de wederpartij in rekening te brengen. Volgt vrijwillige voldoening, dan omvat deze ook de nakosten.² Verderop schrijft hij: ‘Bij voortgezette executie geschiedt deze tevens voor de nakosten, zonder dat het feit, dat hiervoor geen vaststelling overeenkomstig de artikelen 612-614 Rv heeft plaatsgevonden, doorgaans tot aanmerkingen aanleiding geeft.’

In 1955 heeft de Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten naar uniformering gezocht en een ‘tarief voor te liquideren kosten’ en een ‘tarief van salarissen bij afdoening buiten liquidatie’ voorgesteld, waarmee de vergadering van presidenten van rechtbanken zich akkoord heeft verklaard, ‘zonder deze nochtans in enig opzicht als

bindend te aanvaarden.’³ In dit oorspronkelijke voorstel werd het nasalaris procureur in eerste aanleg en appèl begroot op f 45 zonder betekening in conventie of reconventie, f 60 zonder betekening in conventie en reconventie tezamen en verhoogd met f 15 in geval van betekening (dus dan f 60 respectievelijk f 75). Het voorstel uit 1955 is de voorloper van het liquidatietarief rechtbanken en hoven, laatstelijk aangepast per 1 november 2004. De aanpassingen in dit tarief zijn goedgekeurd door het Landelijk Overleg Voorzitters van de Civiele sectoren en het Landelijk Overleg Voorzitters van de Civiele sectoren van de hoven.

Die goedkeuring impliceert overigens nog steeds geen gebondenheid; hoewel het tarief vrijwel altijd wordt gevolgd c.q. gehanteerd, is

Omdat de gerechtsdeurwaarders zonder bevelschrift in het exploit geen bevel tot betaling meer willen doen tot voldoening van het nasalaris, is een geaccepteerde praktijk voorbij

voorhand?

geen sprake van recht in de zin van artikel 79 (voorheen 99) RO.⁴ Het thans geldende tarief voor het nasalaris is € 131 zonder betekening in conventie of reconventie, € 205 zonder betekening in conventie en reconventie tezamen en verhoogd met € 68 in geval van betekening (dus dan € 199 respectievelijk € 273).

PRAKTIJK

De praktijk zoals Spoelder die in 1966 schetste, heeft zich ook nadat in 1992 de schadestaatprocedure voor de nakosten werd vervangen door de mogelijkheid een bevelschrift te vragen, onveranderd voortgezet: veelal vond executie van de nakosten conform het liquidatietarief zonder bevelschrift plaats, zonder dat dat – in de woorden van Spoelder – doorgaans tot opmerkingen aanleiding gaf. Na de integratie van de kanton-gerechten en rechtbanken per 1 januari 2002 heeft zich binnen de Koninklijke Beroepsvereniging van Gerechtsdeurwaarders (KBvG) echter een discussie ontsponnen, enerzijds over de vraag of het berekenen van nasalaris zonder rechterlijke tussenkomst tot de mogelijkheden behoort en anderzijds over de vraag of ook in zaken zonder verplichte procureurstelling – kantonzaken – nasalaris in rekening mocht worden gebracht. Volgens Buik – zelf gerechtsdeurwaarder – is een daartoe door de KBvG in het leven geroepen commissie tot de slotsom gekomen dat het berekenen van nasalaris zonder rechterlijke tussenkomst tot de mogelijkheden behoort, zolang het nasalaris niet wordt betwist.⁵ En na een ‘een pittige discussie’ zou een meerderheid van de leden van de ledenraad zich op 30 september 2003 akkoord hebben verklaard met het opvoeren van nakosten in het exploit van betekening met bevel, ook in zaken zonder verplichte procesvertegenwoordiging. Wel is vastgesteld dat het bedrag aan nasalaris in dergelijke zaken maximaal de helft mag bedragen van datgene wat als gemachtigde-salaris is toegewezen.⁶

TUCHTRECHTELIJK PROEFPROCES

Vanwege de tegenstrijdigheden waar hij in de praktijk tegenaan liep, heeft Buik

een tuchtrechtelijk proefproces aanhangig gemaakt (hij bedoelt kennelijk: aanhangig laten maken) bij de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam. De vraag werd aan de orde gesteld of het handelen van een aan het kantoor van Buik verbonden kandidaat-gerechtsdeurwaarder door de beugel kon die in een exploit van betekening van een vonnis van de kantonrechter – met bevel om aan de inhoud daarvan te voldoen – een post nasalaris van € 45 had opgenomen. De Kamer achtte de klacht gegrond, omdat ‘door een gerechtsdeurwaarder in een exploit van betekening geen nakosten kunnen worden gevorderd waarvoor geen titel [lees: bevelschrift of vonnis waarbij de kosten al op voorhand zijn toegewezen] voorhanden is.’⁷ Wegens het principiële karakter van het verweer werd het opleggen van een maatregel achterwege gelaten.

In hoger beroep vernietigde het gerechtshof te Amsterdam deze beslissing echter en verklaarde het de klacht (alsnog) ongegrond: ‘Het hof komt na marginale toetsing tot het oordeel dat het in rekening brengen van nasalaris een voor een gerechtsdeurwaarder niet ongebruikelijke handeling is, nu het betreft een forfaitair bedrag voor handelingen die worden verricht nadat een vonnis is geweest, zoals ook in de advocatuur reeds geruime tijd is aanvaard.’⁸

HOF DEN BOSCH

Met deze uitspraak van de tuchtrechter leek de rust te zijn weergekeerd, totdat het gerechtshof te Den Bosch zich in een executiegeschil in een arrest van 4 oktober 2005 principieel uitsprak. Het hof oordeelde dat een kostenveroordeling van de rechtbank te Roermond ‘tot aan deze uitspraak begroot op f 400 griffierecht en f 1.095 salaris procureur’ niet mede een titel opleverde voor

* De auteur is advocaat bij Pels Rijcken & Drooglee-ver Fortuijn en oud-redacteur van dit blad.
1 M.L. Hendrikse, *De buitengerechtelijke kosten* (preadvies voor de Vereniging van Incasso-Advocaten 2005), Zutphen: Paris 2005, p. 47, met verdere verwijzingen in noot 142.
2 J. Spoelder, *De schadestaatprocedure* (diss. Leiden), Deventer: Kluwer 1966, p. 142.

3 *Advocatenblad* 1955, p. 366-375.

4 HR 3 april 1998, NJ 1998, 571, rov. 3.3.

5 A. Buik, ‘De zaak “Nakosten”’, *Executief* 2005-6, p. 94-95.

6 De meningen liggen overigens sterk verdeeld, zie J. Nijenhuis, ‘Nasalaris in de praktijk’, *Praktisch Procederen* 2003-3, p. 63-65; G. Wind, ‘Nasalaris’, *Executief* 2003-6; A.W. Jongbloed, ‘Nakosten en executiekosten’, *JBPr* 2003-5, p. 436-442 en G.J. Knijp, ‘Wie de grenzen opzoekt, loopt er vroeg of laat tegenaan’, *Executief* 2005-9, p. 125-130.

7 Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam 4 mei 2004, LJN-nr. AT3529 (onderste gedeelte), rov. 4.2.

8 Hof Amsterdam 31 maart 2005, LJN-nr. AT3529 (bovenste gedeelte), rov. 6.2. Ook advocaat-generaal Vranken schrijft in zijn conclusie vóór HR 23 december 1993, NJ 1994, 314, onder 14 dat het ook voor advocaten gebruikelijk is om behalve de geliquideerde proceskosten een post nakosten in rekening te brengen aan degene die de procedure verloren heeft.

de executie van nasalaris. Het standpunt dat vooral om praktische redenen de titel voor het nasalaris geacht moet worden in de oorspronkelijke veroordeling te liggen, deelde het hof niet. Restitutie werd bevolen van hetgeen ten titel van nasalaris inmiddels was geïncasseerd.⁹

Toen zag ook de tuchtrechter geen ruimte meer om een en ander marginaal toetsend af te doen, maar oordeelde hij in een volgende klachtzaak, waarin het in rekening brengen van nasalaris zonder een rechtsgeldige titel aan de orde werd gesteld, de klacht gegrond.¹⁰

Het bestuur en de ledenraad van de KBvG hebben daarop aangegeven dat er zonder bevelschrift in het exploit van betekening en bevel geen bevel tot betaling meer mag worden gedaan tot voldoening van het nasalaris. Voorzover na te gaan volgen alle gerechtsdeurwaarders dat advies, zodat een praktijk die doorgaans niet tot aanmerkingen aanleiding gaf daarmee voorbij is.

BEVELSCHRIFT

Vanzelfsprekend kan nog steeds zonder inschakeling van een gerechtsdeurwaarder aanspraak worden gemaakt op € 131 (of, bij winst in conventie én reconventie: € 205) nakosten, en ongetwijfeld zullen die nakosten net als voorheen vaak vrijwillig worden voldaan. Weigert de verliezende partij die kosten te voldoen, dan kan daarvoor op de voet van artikel 237 lid 4 Rv een bevelschrift worden gevraagd (zie voor een model het kader). Dat lijkt een eenvoudige procedure, maar dat is het slechts als de rechter het verzoek op grond van artikel 279 lid 1 Rv aanstonds toewijst. Zou de rechter aanleiding zien om een mondelinge behandeling te bepalen, en derhalve gelegenheid voor verweer bieden, dan zouden de kosten van de bevelschriftprocedure de baten daarvan waarschijnlijk in alle gevallen overstijgen, zelfs als in die bevelschriftprocedure zelf (op de voet van artikel 289 Rv) weer een kostenveroordeling zou worden uitgesproken. Voor een mondelinge behandeling zou slechts reden bestaan als de rechter niet bereid is het liquidatietarief te volgen en/of wil toetsen of daadwerkelijk nakosten zijn gemaakt en zo ja, welke.

De procedure van art. 237 lid 4 Rv is slechts eenvoudig als de rechter het verzoek om een bevelschrift aanstonds toewijst

Op dit terrein trof ik slechts twee gepubliceerde uitspraken aan, waarschijnlijk omdat men voorheen over de nakosten (en de vraag of de uitspraak daarvoor een titel bood) niet al te moeilijk deed.¹¹ In de eerste uitspraak¹² gaf de rechtbank te Breda gewoon een bevelschrift voor de nakosten conform het toen geldende liquidatietarief (versie 1998), welke beslissing als volgt (rov. 3.8) werd gemotiveerd: 'Indien, zoals in dit geval, vaststaat dat nakosten zijn gemaakt, is de discussie tussen partijen over de vraag welke werkzaamheden tot de nakosten kunnen worden gerekend en welke werkzaamheden door de raadsman van B.S.I. daadwerkelijk zijn verricht, niet van belang, daar de nakosten conform het geldende liquidatietarief forfaitair worden berekend. Evenmin is van belang de discussie tussen partijen over de vraag of de nakosten daadwerkelijk bij B.S.I. in rekening zijn gebracht. Het vaststellen van een forfaitair bedrag heeft immers tot doel om dergelijke discussies, die vaak relatief geringe bedragen betreffen, te voorkomen, en daarmee procedures als de onderhavige. Vanuit een oogpunt van efficiënte rechtspleging dienen afspraken als neergelegd in het liquidatietarief dan ook een redelijk doel. Er zijn geen omstandigheden komen vast te staan die het kennelijk onredelijk doen zijn om in dit geval aan dat tarief vast te houden. Aan het horen van getuigen, zoals door Van Bentem voorgesteld, komt de rechtbank gelet op het vorenstaande niet toe.'

In die motivering kan ik mij geheel vin-

den, met dat verschil dat ik zou menen dat er in *elke zaak* vanuit kan worden gegaan dat nakosten zijn gemaakt, zodat dat op zichzelf niet hoeft te worden aangetoond; in elke zaak dient immers de uitspraak te worden bestudeerd en dient de cliënt daarover te worden geïnformeerd.

In de tweede uitspraak¹³ werd een verzoek om een bevelschrift door de rechtbank te Amsterdam afgewezen, omdat het een toevoegingszaak betrof. De rechtbank oordeelde dat blijkens artikel 32 Wet op de rechtsbijstand de nakosten onder de werking van de toevoeging vallen, zodat daarvan niet (ook) separaat vergoeding langs de weg van artikel 237 lid 4 Rv kan worden gevorderd.¹⁴

Als aangenomen wordt dat in elke zaak nakosten worden gemaakt, dan zouden verzoeken ex artikel 237 lid 4 Rv – zolang het niet om een kantonzaak of een toevoegingszaak gaat – zonder mondelinge behandeling aanstonds kunnen worden toegewezen. De rechter dient zich er slechts van te vergewissen dat het niet om een toevoegingszaak gaat en dat ten voordele van verzoeker ook daadwerkelijk een kostenveroordeling is uitgesproken, omdat bij compensatie van kosten ook geen recht op nakosten bestaat; één en ander kan eenvoudig worden ondervangen door aan het verzoek de desbetreffende uitspraak te hechten.

Het rechtsmiddelenverbod van artikel 237 lid 4 Rv brengt mee dat van het bevelschrift geen hogere voorziening openstaat.

Dat laat evenwel de mogelijkheid van ‘doorbreking’ wegens schending van hoor en wederhoor onverlet, als gerequesteerde meent dat hij toch had moeten worden opgeroepen om iets tegen de gevorderde nakosten in te brengen.

ALTERNATIEF

Hiervóór heb ik gepleit voor een eenvoudige afdoening van een verzoek ex artikel 237 lid 4 Rv, omdat anders het sop de kool niet waard is. Omdat daarbij – gezien de brede acceptatie van het liquidatietarief – toch geen inhoudelijke toetsing plaatsvindt, rijst de vraag of niet reeds op voorhand een titel voor de nakosten kan worden verkregen. De rechtbank te Alkmaar wees een daartoe strekkende vordering van de hand, omdat de wetgever daarin niet zou hebben voorzien.¹⁵

Dat is echter geen heel sterk argument, omdat diezelfde wetgever de mogelijkheid ook niet heeft uitgesloten.

Dat laatste vond kennelijk ook het gerechtshof te Arnhem, dat in een arrest van 28 januari 2003 de volgende veroordeling heeft uitgesproken: ‘veroordeelt Delta Lloyd in de kosten van het hoger beroep, tot op deze uitspraak aan de zijde van [geïntimeerde] begroot op € EUR 870 voor griffierecht en op € 1.407 voor procureurssalaris, te voldoen binnen veertien dagen na dagtekening van dit arrest, en – voor het geval voldoening binnen bedoelde termijn niet plaatsvindt – te vermeerderen met de wettelijke rente te rekenen vanaf bedoelde termijn voor voldoening, alsmede voor nakosten met een bedrag van € 113, dan wel, indien betekening van dit arrest plaatsvindt, op € 177.’¹⁶

Het hof is met een veroordeling op voorhand in de nakosten inmiddels gevolgd door de rechtbanken Den Haag en Amsterdam.¹⁷ Ook de tuchtrechter acht ruimte voor een veroordeling op voorhand in de nakosten aanwezig, althans heeft de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam in de eerdergenoemde uitspraak van 4 mei 2004 geoordeeld dat als titel voor de nakosten kan gelden een ‘bevellschrift of vonnis waarbij de kosten al op voorhand zijn toegewezen’.

WETTELIJKE RENTE

In het zojuist geciteerde dictum van het arrest van het gerechtshof te Arnhem (en in de in noot 17 genoemde uitspraken van de rechtbanken Den Haag en Amsterdam) is niet alleen een veroordeling tot betaling van nakosten uitgesproken, maar ook een voorwaardelijke veroordeling tot het betalen van wettelijke rente over de proceskostenveroordeling, indien niet binnen veertien dagen na dagtekening (niet: betekening, zie hierna) van het arrest voldoening daarvan heeft plaatsgevonden. De daartoe strekkende vordering respectievelijk de toewijzing daarvan is ongetwijfeld geïnspireerd op het artikel van Speekenbrink in het *Advocatenblad*,¹⁸ die uitlegt dat als de schuldenaar weigert – na in verzuim te zijn gebracht – de over een proceskostenveroordeling verschuldigde wettelijke rente te betalen, de schuldeiser, omdat hij daarvoor geen executoriale titel heeft, daarvoor opnieuw zou moeten procederen. Als er in het petitum van de (eventueel appèl- of cassatie)dagvaarding of in de conclusie van de conclusie van antwoord echter een voorwaardelijke veroordeling tot voldoening van de wettelijke rente over de proceskosten wordt gevorderd,

*In elke zaak worden
nakosten gemaakt,
in ieder geval voor
bestudering van de
uitspraak en uitleg aan
de cliënt*

9 Hof Den Bosch 4 oktober 2005, *NJF* 2006, 90, rov. 4.3.4 en 4.3.5.
10 Hof Amsterdam 9 maart 2006, LJN-nr. AV5233, rov. 7.4.
11 Ktr. Harderwijk 2 juni 1998, *PrG* 1998, 4998 laat ik buiten bespreking, omdat er in kantonzaken geen afspraken bestaan over een forfaitair tarief voor de nakosten, zoals die met het liquidatietarief rechtbanken en hoven voor niet-kantonzaken wel zijn gemaakt.
12 Rb. Breda 15 november 2002, *NJ* 2003, 57.
13 Rb. Amsterdam 18 oktober 2004, LJN-nr. AR7687, rov. 4.2.

14 Dat oordeel lijkt mij juist. Anders: E.E. Minkjan, ‘Nakosten ook bij toevoegingen’, *Advocatenblad* 1991-8, p. 216.
15 Rb. Alkmaar 20 januari 1994, *NJ* 1995, 333, rov. 3. Dezelfde terughoudendheid ziet men in de volgende uitspraken: Hof Leeuwarden 11 september 2002, LJN-nr. AE7559, rov. 24; Rb. Maastricht 23 april 2003, LJN-nr. AF7736, rov. 3.5; Hof Amsterdam 3 juli 2003, kenbaar uit *RvdW* 2005, 21, rov. 3.20; Hof Den Bosch 25 november 2003, LJN-nr. AN9557, rov. 4.12; Rb. Arnhem 7 juli 2004, LJN-nr. AQ5080, rov. 7; Hof Den Bosch 12 april 2005, LJN-nr. AT5937, rov. 10.21; Vzng. Rb. Arnhem 21 december 2005, LJN-nr. AV1690, rov. 4.8 en

Vzng. Rb. Den Haag 15 februari 2006, LJN-nr. AV1867, rov. 2. Het gerechtshof te Den Bosch is daarbij overigens niet consequent, omdat het in een arrest van 8 november 2005, LJN-nr. AU6755 de nakosten voor de procedure in eerste aanleg gewoon toeweest.
16 Hof Arnhem 28 januari 2003, LJN-nr. AF3460, zonder het dictum gepubliceerd in *NJ* 2003, 576.
17 Rb. Den Haag 10 november 2004, *VR* 2006, 40, rov. 3.21 resp. Rb. Amsterdam 17 augustus 2005, LJN-nr. AU2374.
18 W. Speekenbrink, ‘Proceskosten en wettelijke rente’, *Advocatenblad* 1993-11, p. 315-317.

met een redelijke termijn voor voldoening, en die vordering wordt toegewezen, dan slaat de crediteur (dat kan uiteraard eiser of gedaagde, appellant of geïntimeerde, eiser tot of verweerder in cassatie zijn, afhankelijk van wie wint) twee vliegen in één klap: hij behoeft geen afzonderlijke ingebrekestelling te versturen en hij heeft een executoriale titel voor de wettelijke rente.

Bij de toewijzing van een dergelijke vordering maken rechters nogal eens de vergissing door de wettelijke rente verschuldigd te achten vanaf veertien dagen na betekening van het vonnis, waarbij de ingebrekestelling echter wordt verward met het vereiste dat voor tenuitvoerlegging geldt (artikel 430 lid 3 Rv). Door deze vergissing wordt betekening – en de daarmee gemoeide kosten – in alle gevallen noodzakelijk om de wettelijke rente te kunnen claimen, terwijl de nalatige debiteur die wellicht ook wel vrijwillig had willen voldoen. Daarom dient erop te worden aangestuurd dat de rechter de wettelijke rente over de proceskostenveroordeling verschuldigd oordeelt met ingang van veertien dagen na de datum van het vonnis/arrest en niet vanaf de betekening van dat vonnis/arrest.

SLOTSOM

Voorheen had (vrijwel) niemand er moeite mee als de nakosten – van lieverlee ‘usantiele’ nakosten genoemd, zo gebruikelijk zijn ze – krachtens de titel waarin een proceskostenveroordeling was uitgesproken, werden geëxecuteerd. Gerechtsdeurwaarders zien echter door een arrest van het gerechtshof te Den Bosch en door een daarop gevolgde tuchtrechtelijke uitspraak geen ruimte meer om de nakosten zonder daartoe strekkende titel te executeren.

Die titel zou echter ook gevormd kunnen worden door een proceskostenveroordeling, waarin op voorhand de nakosten – conform het liquidatietarief – worden begroot. Er is geen reden om daarbij een wettelijke belemmering te zien: artikel 237 leden 3 en 4 Rv sluit deze mogelijkheid niet uitdrukkelijk

MODEL¹⁹

Verzoekschrift tot het afgeven van een bevelschrift nakosten ex artikel 237 lid 4 Rv²⁰

Aan de (voorzieningenrechter in de) rechtbank/het gerechtshof te ... / de Hoge Raad ²¹

Geeft eerbiedig te kennen:

(VOORNAAM EN /OF NAAM VERZOEKER), wonende/gevestigd te (naam woonplaats/vestigingsplaats verzoeker) aan (adres verzoeker);

te dezer zake woonplaats kiezende te (woonplaats advocaat) aan (adres advocaat) ten kantore van mr. (naam advocaat), (alsmede te (woonplaats procureur) te (adres procureur), ten kantore van mr. (naam procureur)), die/(welke laatste) tot procureur wordt gesteld en als zodanig dit verzoek ondertekent en indient;

Gerequesteerde in deze is:

(VOORNAAM EN /OF NAAM GEREQUESTEERDE), wonende/gevestigd te (naam woonplaats/vestigingsplaats gerequesteerde) aan (adres gerequesteerde);

1. Bij vonnis/arrest van de rechtbank/het gerechtshof te/de Hoge Raad van (datum vonnis/arrest) met rol-/zaaknummer, gewezen tussen verzoeker als eiser/gedaagde/appellant/geïntimeerde/eiser tot cassatie/verweerder in cassatie en gerequesteerde als eiser/gedaagde/appellant/geïntimeerde/eiser tot cassatie/verweerder in cassatie, is gerequesteerde verwezen in de kosten van de procedure, tot op de uitspraak begroot op € voor salaris en € voor verschotten. Een kopie van dit vonnis/arrest is aangehecht.
2. Gerequesteerde wenst de na de uitspraak gevallen kosten van verzoeker niet vrijwillig te voldoen, zodat verzoeker recht en belang heeft daarvoor op de voet van artikel 237 lid 4 Rv een bevelschrift te vragen.
3. Verzoeker begroot zijn nakosten conform het liquidatietarief rechtbanken en hoven op € 131/205 zonder betekening en op € 199/273 in geval van betekening.

REDENEN WAAROM

verzoeker zich tot u wendt met het verzoek de na de uitspraak gevallen kosten overeenkomstig artikel 237 lid 4 Rv te begroten op € 131 / € 205 zonder betekening en op € 199 / € 273 in geval van betekening en daarvoor een bevelschrift af te geven.

(Plaatsnaam), (Datum)

(Handtekening)

Procureur²²

uit, nog daargelaten dat het weinig zinvol is om partijen naar een bevelschriftprocedure te verwijzen, als in die procedure toch gewoon het liquidatietarief wordt gevolgd.

Mocht het toch tot zo'n bevelschriftprocedure komen, dan zou ik vereenvoudigde afdoening willen bepleiten, omdat in alle gevallen kan worden aangenomen dat nakosten zijn gemaakt en eveneens in alle gevallen – kantonzaken daargelaten – het liquidatietarief kan worden gevolgd. Met een ingewikkelde(r) afdoening rechtvaardigen de kosten van zo'n bevelschriftprocedure al gauw niet meer de opbrengsten daarvan. ●

- 19 Gebruik van dit model is op eigen risico en er kunnen geen rechten aan worden ontleend.
- 20 Op grond van artikel 2 lid 7 van de Wet tarieven in burgerlijke zaken is voor het verzoek geen vast recht verschuldigd.
- 21 Ingevolge artikel 237 lid 4 is de rechter bevoegd die het vonnis (arrest) heeft gewezen.
- 22 Indien het verzoek zich richt tot de Hoge Raad: Advocaat (artikel 426a lid 1 Rv). Overigens geldt het liquidatietarief rechtbanken en hoven niet bij de Hoge Raad, maar in de praktijk pleegt dat tarief wat betreft de nakosten tussen advocaten bij de Hoge Raad te worden gevolgd.